

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Mennesket i Verden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 203. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306_10-txt-shoot-idm1178.pdf (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Paa denne Punkt maa vi da antage, som en afgjort Sag, at Christendommen er *aldeles* sand, og naar vi nu, i dens Lys, betragte Historien, da finde vi, før Christus, kiendelige Spor af den Vei der var Mennesket betegnet, men lutter vildfarende Vandringsmænd, deels blinde og forvirrede, og deels forvendte, en særskilt Række undtagen, der vandrede i Sandheds Ledebaand, og trøstede sig i Dunkelheden med forjættende Glimt af Glandsen i det Fjerne, og i denne Række var det Sandheden i Tidens Fylde legemlig nedsteeg og tændte et Lys i Mørket, der kastede sit Skin tilbage mod Verdens 204 Begyndelse, og udskiød sine Straaler til dens Ende. Vi see saaledes, og blandt Hedningerne, de aandige Syners Tid med sit Billed-Sprog, men Synerne ere forvirrede og tit aldeles falske, Billederne ere forvexlede og tit forkeerte; vi see Grundsproget istedenfor at udvikles, at sprænges mod alle Verdens Hjørner. Vi see Følelsens Tid med sine Kæmpe-Bedrifter, med Attraaen efter at forene Syn med Sang og Sprog i Verset, at tilegne sig i Mindet de forrige Slægter og bevare det i Skrift til Efterslægten, at afbilde det Over-Sandselige i Malm og Steen, i Been og Farver, kort, Spor af den hele Aands-Indpræntning i det Sandselige, som hører til Menneskets Middel-Alder; men Sproget kan ikke favne Synet, eller smelte i Sangen, Bedriften er blodig, Krøniken kold og usikker, Afbildningen Afguds-Tjeneste. Vi see endelig en Begrebernes Tid, da Sjælen stræber at indsamle og forklare alle sine Billeder, og forkaster Alt hvad Fornuften ei kan *finde sig i*, hvad den ei kan forene med sin Bevidsthed, men denne Bevidsthed er næsten blot legemlig, Fornuften sandselig, det Aandige forkastes, det Sandselige forgudes, og Menneskets Maal synes aldeles forfeilet. Kun hist i en Vraa, hvor Sandhed har forbilledlig opslaget sit Paulun blandt Menneskens Børn, kun der blive 205 Synerne i Sandhed, kun der følges de i Historien og indpræntes i Hjertet, kun der sammensmelter Syn med Sang i Sprog til en Psalme, kun der udvikles Sjælen til aandig Bevidsthed, og der aabenbares den forklaret i Sandhed, men, som vi kan tænke, skeer det Altsammen paa forunderlig og overnaturlig Maade, saa det er kun i en aandig Lignelse Slægten derigiennem naaer sit Maal, naaer det i Tidens Fylde, just da alt Haab synes forsvundet, da Aanden fornægtes og Legemet forgudes i Verden af den blinde, sandselige Fornuft. Christus opstod af Graven med et *forklaret, aandeligt Legeme*, medens Tiberius, som besat, lod sit forgude i Uteerlighed, og nu begyndte en ny Tid, i hvilken Hedningernes Øine skulde oplades, til at skielne *mellem Sandhed og Løgn*, og efter deres Hjertes Lyst tilegne sig, optage i deres Selv-Bevidsthed, Christus eller Tiberius, Sandhed eller Løgn. Tiderne ere henrullede under store Omskiftelser, de gamle Dage have gientaget sig under forandrede, mere aandige Skikkelser, Sandhed og Løgn have kiendelig stridt om *Ordet*, om Septeret i Aandens Rige, tit syndes Tungen udrevet af Sandheds Mund, Spiret udvristet af Hans høire Haand, men altid vendtes Bladet igien, og man saae, at Ordet kun under Kampen indprænte 206 des dybere i Kirkens Hjerte, for klarere at udbryde paa dens Tunge, at Spiret kun syndes brudt, naar det sammensvøbt skulde sig i Haanden, for der at uddannes, og da udstrække sig i Kors som Spir og Sværd tillige, som funklende Sværd, og som blomstrende Spir, til Løgnens Skræk og de Troendes Jubel. Vi har seet i de seneste Dage Ordet, som aldrig før, lænket til Løgnens Triumph-Vogn, og dens Hjul stoltelig rulle hen over *Korset*, hen over Spirets jordiske Lignelse, men paa en Vendepunkt staae vi, Tiderne skifte, troende Øine tindre af Glæde i Glimt fra det Høie, Ordet udbryder med Kraft i Sang fra det smeltende Hjerte, som føler i Aanden, at dets Jubel-Fest er nær, Høisang ligger paa Tungen, og hvo vil forhindre den i at udbryde i hellige Toner! hvem vil i Krig sætte Giærde for den almægtige, levende Sandhed! hvem vil foragte den Røst fra Oven som raaber: slutter Fred, slutter Evigheds Forbund med mig! jeg er Sandheden, Veien og Livet! Hvem vil, og hvem tør det? Gud skee Lov! ikke jeg, Gud skee Lov! jeg tør haabe, ikke det Folk der udsprang med mig af Fædrenes, af christne, fromme, sandhedskiærlige Danne-Mænds Hjerte og Lænder!!!